

Матеріал підготували:

*Нюкало Н.Й. методист
Юценко А.В. методист*

*Бібліографічний список
літератури: :*

*Нюкало Н.Й. методист
Юценко А.В. методист*

Редакцію здійснила:

*Ковалевська Л.Д. директор районної
бібліотеки*

Комп'ютерний набір та дизайн:

Семенюк М.Б. бібліотекар

**НОВОГРАД –ВОЛИНСЬКА РАЙОННА БІБЛІОТЕКА
ДЛЯ ДОРОСЛИХ ІМЕНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ**

Феєрверк талантів Полісся

*50 -років
Житомирській обласній організації
Національної спілки
письменників України*

*Інформаційно-бібліографічна
довідка*

Новоград-Волинський, 2015 рік

Книжкова виставка до 50-річчя утворення ЖОО НСПУ оформлена в Новоград-Волинській районній бібліотеці імені Лесі Українки

У 2015 році виповнилося 50 років утворення Житомирської обласної організації Національної спілки письменників України. По всій Житомирській області було проведено цілу низку різноманітних заходів на знак святкування цієї події. Не стала виключенням і Новоград-Волинська районна бібліотека імені Лесі Українки, тим більше, що двоє поетів-земляків – це Ніна Талько-Петрук та Анатолій Ключко є членами НСПУ.

Книгозбірні міста Новограда-Волинського широко відзначили знаменну дату, використовуючи наявну літературу, статті з газет та організовуючи зустрічі із самими письменниками. Адже було б нерозумно не скористатись нагодою та не поспілкуватись із живими легендами.

Даний матеріал стане у нагоді бібліотекарям, краєзнавцям, вчителям, студентам та всім небайдужим до літератури рідного Звягельського краю.

День почнеться – і життя розквітне,
Обрій оживе для колоска,
Усміхнеться лагідна й привітно
Голубінь висока і легка.
Підніму сипку весняну грудку,
Спогадаю скибку на столі.
І, якщо пісні наповнять груди, -
Припаду піснями до землі.
В житі вони визріють – крилато
В жайворину голубінь злетять –
І благословлять, прославлять свято
Дня, що розпочався для життя.

Михайло Пасічник

Тридцина світочами

2 жовтня 1965 року сталася знакова подія в культурницькому житті Житомира: тут була створена обласна організація Спілки письменників України. Одразу ж і завважу: вона була першою офіційно зареєстрованою творчою спілкою нашого краю, бо ні Спілки художників, ні Спілки архітекторів, ні Товариства музичного, ні Товариства театрального не було. Воістину – першим було Слово! І на Житомирщині – теж!

Для створення обласної філії СПУ – так вона спочатку називалася – тут уже були поважні літературні традиції та сприятливі передумови. Варто лише пригадати імена Лесі Українки, Івана Огієнка, Максима Рильського, Василя Земляка, аби переконатися: високих талантів тут ніколи не бракувало. А осінь 1965 року уже окреслила на всеукраїнському овиді ще три справжні золоті постаті нашого Полісся, персоніфіковані іменами Бориса Тена, Михайла Клименка та Євгена Концевича.

Це був Божий знак: вони були званими, вони стали першими, і не випадково їх було троє, і не випадково вони були в усьому різні, і не випадково вони були однаковими лише в одному – великій любові до України...

Подивіться, як потурбувалося провидіння про цю разючу різність і не менш разючу однаковість: Борис Тен був талановитим, а згодом став і видатним перекладачем; Євген Концевич був класичним новелістом, а Михайло Клименко – оригінальним поетом-ліриком.

Вони працювали в різних літературних жанрах, маючи одну чітку громадянську позицію, яка висіла над серцем кожного не як прикраса чи відзнака, а як мішень. Можна лише подивуватися, що їх неблагонадійність – Борис Тен (Микола Васильович Хомичевський) мав церковно-релігійне походження, Євген Концевич ще замолоду зажив слави так званого українського буржуазного націоналіста, а Михайла Клименка кагебісти обставляли двома рядами стукачів і негідників за його високу непартійність літератури, вільновисловлювання і поширення творів Василя Симоненка, Василя Голобородька, Ліни Костенко у рукописах...

Бориса Тена чекісти називали “попом”, Клименка – декадентом і співцем листочків-квіточок, а про Концевича навіть афоризм цинічний придумали: “Коли б він не лежав, ми б його посадили”...

Але оскільки ініціатива створення письменницької організації в Житомирі належала обкомові партії (персонально секретареві з ідеології Чорнобривцевій), то обласне управління КДБ погодилося з проектом, що по-суті вибудовувався на цих трьох іменах. Навпаки – вони були зацікавлені в додаткових інструментах впливу на цих “писак” (термін взято в лапки), адже створення письменницької організації передбачало і створення в ній первинної партійної організації. Та й взагалі обласна спілка письменників задумувалася партійними бонзами як такий собі ідеологічний підрозділ обкому на громадських засадах.

Згодом про цей задум гостро висловився Євген Васильович: “Річ у тім, що тоді серед правлячих комуністичних босів різного калібру поширилася дуже заразна пошесть – не відаючи справжнього смаку письменницького хліба, кожен з них пнувсь будь-якою ціною стати письменником, у гіршому разі – хазяїном якщо не знаменитої футбольної команди, то хоча б якої-небудь письменницької організації. І ось одна житомирська обкомівська дама зі шкури дряпалась, аби й собі при обкомі мати таку престижну цяцьку. Для того, щоб офіційно проголосити обласну письменницьку філію СПУ, необхідно було тоді мати хоч би з десяток її членів, а житомирська земля, як на зло, щось не дуже переймалася тою бідною: з аборигенів народила всього зо два, зо три члени СПУ”...

Отож на Житомирщину було запрошено письменників з інших регіонів України з наданням усім без винятку ключів від нових квартир. Так до Житомира потрапили Володимир Канівець із Риги, Михайло Миценко з Харкова, Євген Куртяк зі Львова, Микола Колесник з Луганщини, Василь Фольварочний з Чернівців, Борис Янчук з Вінниці та інші.

Хочу одразу сказати, що ми гідно вшануємо пам'ять основоположників нашого письменницького коша.

У різні роки вийшли книги спогадів: про Бориса Тена – “Жадань і задумів неспокій”, упорядник Анатолій Журавський, про Михайла Клименка – “Лицар синіх очей весни”, упорядкував до 80-річчя поета я; про Євгена Концевича – “Лицар нескореного духу”, упорядкував Григорій Цимбалюк.

Багато письменників Житомирщини стали лауреатами імені наших світочів, адже організація з ініціативи Василя Дацюка є засновником премій імені Бориса Тена і Михайла Клименка, а Григорій Цимбалюк доклав чимало зусиль до того, щоб премія імені Євгена Концевича стала міжнародною.

Та повернемося до початків. Отже, 2 жовтня 1965 року установчі збори відбулися і організація була належним чином узаконена. Її першим головою було обрано (призначено) Володимира Канівця, хоч логічно очільником письменників Житомирщини мав стати все-таки абориген – або Михайло Клименко, або ж Борис Тен. Але оскільки ініціатива створення організації йшла від обкому партії, то її голова спілки добирався за партійним принципом: Володимир Канівець уже повним ходом реалізовував свою Ленініану, а в той час принцип соціалістичного реалізму був чи не єдиним у літературному процесі. За серію книг про Ульянова-Леніна та членів його родини Канівець був удостоєний Державної премії України імені Тараса Шевченка, що сьогодні видається святотатством і даниною викривленому часу епохи так званого розвинутого соціалізму.

Проте розглядати творчість Володимира Канівця варто не лише в рамках його політично-авангардних амбіцій в літературі, а дещо ширше: цей письменник був ще й вдатним драматургом, автором кількох п'єс, які з успіхом йшли на сценах Житомирського обласного музично-драматичного театру та інших театрів України. У вісімдесятих роках це були п'єси “Мама збирається заміж”, “Відавали батька в прийми” та інші.

Варто відзначити і його великі організаторські здібності. Завжди поміркований, розважливий, органічно вмонтований, так би мовити, у ту систему, Володимир Канівець мав великі можливості допомагати письменникам, а ще частіше рятувати їх від наїздів спецслужб, партійних функціонерів, ділків від літератури.

Так, наприклад, коли постало питання про виключення “націоналіста” Євгена Концевича зі спілки письменників за його громадську позицію, котра не вписувалася в принципи інтернаціоналізму й радянської ідеології, то цього не сталося в тому числі й завдяки зусиллям Канівця.

Не буду замовчувати й того, що письменники мали тоді великі можливості для реалізації кожен свого таланту в матеріальному плані: їм видавалися безкоштовні путівки у будинки творчості усього Радянського Союзу, вони могли поїхати у творчі відрядження в Адигею, наприклад, чи в Смоленськ, з якими Житомирщина мала побратимські стосунки, активно діяло Житомирське відділення Бюро пропаганди художньої літератури, яке очолював Михайло Марголін, і письменники мали змогу робити сто платних виступів на рік де б то не було – чи в межах, чи поза межами області.

Щороку письменницька організація поповнювалася новими членами – уже нашими земляками. Ними стали уродженець Ємільчинського району Данило Окийченко, Олевського – Микола Курильчук, житомиряни Марія Павленко та Валентин Грабовський. На 1977 рік, час мого вступу до СПУ, організація нараховувала 17 чоловік.

Наприкінці вісімдесятих років Володимира Канівця запрошують на роботу до центрального апарату Спілки письменників України, він стає відповідальним її секретарем, а його місце посів на той час теж заангажований і певною мірою сформований партійними структурами Олексій Опанасюк – колишній комсомольський секретар, інструктор обкому партії, автор історично-патріотичних книг “Копище”, “Четверо вийшли в дорогу”, книжки про Ніну Сосніну та інших.

Отже, організація продовжила традицію напівобрання, напівпризначення голови, бо тодішній секретар обкому партії з ідеології Валентин Острожинський персонально опікувався нашою письменницькою спілкою як одним з ідеологічних підрозділів однопартійної системи і кандидатура на пост очільника організації визначалася саме в його кабінеті.

Олексій Опанасюк керував нею понад двадцять років і йому було чи не найважче, адже з партійного функціонера і тенденційного

письменника-історика він еволюціонував у письменника – патріота України, а згодом і в письменника-націоналіста, видавши своєчасні і популярні в певних колах книги “Зникали у відомому напрямку”, “Іван Огієнко та Брусилів з його окресами”, “Січ Тараса Бульби в Олевську”. Завдяки Опанасюкові ми маємо очищене від ідеологічного бруду високе і’мя Івана Огієнка – Митрополита Іларіона, маємо Всеукраїнську премію його імені, маємо садибу-музей Максима Рильського у його рідній Романівці, маємо щорічне літературно-мистецьке свято “Романівська весна”, маємо ще одне визначне свято “Лесині джерела” у Новограді-Волинському – батьківщині Лесі України.

А ще Олексій Опанасюк був ініціатором створення літературно-мистецького і громадсько-політичного журналу “Косень”, презентація першого номера якого відбулася 27 грудня 1999 року у видавництві “Полісся”.

“Підтвердженням авторитету обласної організації Спілки письменників України, – пише у своїй публіцистичній розвідці “Перед касаційним судом майбутнього” Михайло Лецкін, – є і те, що саме з надр письменницького осередку на Житомирщині пізніше зродилися й осередки Народного руху України, Конгресу української інтелігенції, товариства Івана Огієнка, “Просвіти” імені Тараса Шевченка (її тривалий час очолював письменник Анатолій Журавський), товариств книголюбів, пам’яток історії та культури, фондів культури, Миру тощо, товариств національних меншин – поляків (його багато років очолював поет Валентин Грабовський), євреїв...”.

Проте скільки б і яких організаційних заходів не відбувалося у стінах спілки, все ж першочерговою у її діяльності була все-таки література, твори, написані авторами Житомирщини.

У сімдесятих роках одним з аксакалів нашого гурту був Касян Гранат, автор цікавих і потрібних книг про Лесю Українку, членом спілки став у сімдесят років, приблизно у такому ж віці став письменником діяч світової літератури Робінгранат Тагор; тактовним і науково-виваженим у трактуванні літературних явищ був і є критик та літературознавець Микола Скорський, щойно йому виповнилося дев’яносто п’ять років; активно працював і працює у жанрах новелістики та романістики Микола Ярмолюк, йому пішов вісімдесят четвертий рік, але й у ці літа видав потужну публіцистичну книгу “Що було, що є і що буде”; живим захистом усього людського став свого часу Михайло Степанюк, видавши книги “Пульс” і “Живий захист”, оскільки й

працював начальником підприємства “Живий захист залізниця” у Бердичеві; проблемами людської моралі й честі переймалася у своїх творах посестра Євгена Концевича, яка мала схожу з ним долю, Зоя Милашевська; високою естетикою диxала поезія Петра Омельченка; справжніми “карбами на граніті” були класичні вірші Володимира Козака; героїкою і символікою звершень українського народу диxали оповідання й повісті Павла Шпити; публіцистичні вірші на високому реєстрі національних почуттів творив Олександр Швед; справжнім кумиром ровесників був мобільний Олександр Рихлюк; таємничим менестрелем і мандрівним дяком сучасності (характеристика Володимира Даниленка) запам’ятовується усім Юрко Гудзь; різностороннім і різножанровим у творчості був передчасно померлий Анатолій Журавський – його книга про Остапа Вишню та фільм, відзнятий за його сценарієм про видатного українського гумориста набули широкої популярності у читачів та глядачів. Варто лише сказати, що той фільм транслювався по телебаченню до десяти разів.

При письменницькій організації діяло потужне обласне літературне об’єднання, яким у різні періоди керували Володимир Козак, Михайло Сич, з 1979 по 1985 рік – я, після 1985 року – Валентин Грабовський, згодом літературне об’єднання трансформувалося у літературну студію імені Михайла Клименка при видавництві “Полісся” і ним керували Марія Павленко та Світлана Штатська.

Починаючи з 1987 чи не щороку організація поповнювалася новими членами – дитячий письменник Микола Яненко (1987), поет Ігор Ліберда (1988), прозаїк Микола Зіновчук (1989), прозаїк Анатолій Шевчук, поет і перекладач Анатолій Сірик (1990), поет Григорій Столярчук, поет Валентин Мисько, прозаїк Геннадій Шкляр, гуморист і сатирик Василь Дацюк, дитячий письменник Віктор Васильчик (1994), поетеса Галина Цепкова (1997), дитячий письменник Георгій Хімич, поет Іван Редчиць (1998), поет і публіцист, перекладач Міхо Козимиренко, поет і прозаїк Василь Шашук (1999), поет і перекладач Василь Головецький, поет і перекладач Андрій Савенець, прозаїк Олександр Кулеш (2000), дитяча письменниця Марія Пономаренко (2001), поет і прозаїк Василь Врублевський (2003), поет Борис Остапенко, поетки Вероніка Кавун та Ніна Талько-Петрук (2004), прозаїк-документаліст Іван Савчук, поет, прозаїк, бард Володимир Шинкарук, поет Іван Сльота, поет, прозаїк і перекладач Володимир Савченко, поет Михайло Полюга (2006), зовсім нещодавно наш колектив поповнили прозаїк Григорій Цимбалюк, прозаїк Олександр Кухарчук, поет Юрій Кондратюк, поетеса

Свіглана Штатська, поетеса Марія Хімич, поет Анатолій Клюско.

Не судилося стати членом письменницької організації талановитому поетові-фронтовику Михтодю Волинцю з Коростишева. За “кримінальну” любов до України, як пише вже згаданий Михайло Лецкін, яку вимріявав не сталінською, а самостійною, одержав 15 років таборів незадовго до демобілізації, організувавши в армії “Спілку української молоді”, відсидів десять років... Свою першу книжку видрукував лише у 1999 році, а нині здійснив справжній творчий подвиг: видав десятитомне видання спогадів про своє нелегке життя, за яке був удостоєний Всеукраїнської премії імені Івана Огієнка.

Подібна життєва і творча доля спіткала Олександра Курінного, про творчість якого прихильно відгукувався Максим Рильський, та Юрія Залету, який, шукаючи притулку від політичних переслідувань, прибився з Донбасу на деякий час до одного з прижитомирських сіл...

З 2004 по 2007 рік обласну письменницьку організацію очолював Василь Врублевський. Рік першої української революції, яку назвали “оранжевою”, теж позначився на діяльності поліського підрозділу Національної спілки письменників України. З’явилося багато творів громадянського звучання (“Хроніка оранжевої революції” Анатолія Клюска та “Дніпроревучі голоси” Михайла Пасічника, наприклад), окремі твори патріотичного звучання Василя Сташука, Григорія Цимбалюка, Василя Дацюка друкувалися на сторінках газет “Літературна Україна” та “Українська літературна газета”. Безкомпромісним і сміливим публіцистом проявив себе на посту редактора газети “Вільне слово” Василь Врублевський.

Оскільки я згадав пресу, то одразу хочу сказати, що ми плідно співпрацюємо з нею як на обласному, так і на Всеукраїнському рівні. Письменники – члени нашої письменницької організації – працюють на обласному телебаченні (Василь Головецький і Володимир Савченко), редактором “Української літературної газети” є виходець з Житомирщини Михайло Сидоржевський, він же і голова НСПУ; отже, ми в постійному контакті не лише як партнери, а й як друзі-земляки. Ділові і творчі стосунки налагоджено також з редакцією обласної газети “Житомирщина”. І хоч там серйозний якісний відбір текстів, більшість членів нашої організації друкують на сторінках цієї газети свої твори.

Напередодні нашого ювілею я особисто зробив разом з обласним радіо майже тридцять інтерв'ю з письменниками-колегами, ці ефірні матеріали знайшли гарні відгуки радіослухачів. Звучало багато побажань практикувати такі формати літературної освіти і надалі.

Сьогодні в центрі усієї нашої організаційної роботи стоїть письменник з його насамперед творчими і видавничими проблемами без озирання на партійну, національну і конфесійну приналежність, за останні п'ять-сім років ми налагодили процес довидавничої підготовки рукописів, маючи у штаті ЖОО НСПУ таку сумлінну і професійну людину як Поляновська Валентина Павлівна. На жаль, відбулося скорочення штату і вона звільнена з посади, яка надзвичайно потрібна спілці.

На сьогоднішню ювілейну повірку вийшло нас набагато менше, ніж могло вийти. Не так давно пішли від нас Іван Савчук, Геннадій Шкляр, Олексій Опанасюк, Євген Концевич, Михайло Сич, Валентин Мисько, Ніна Комашня, Володимир Шинкарук, Іван Сльота, Василь Яр, Анатолій Шевчук. На сьогодні нас двадцять сім.

Михайло Пасічник
голова Житомирської обласної організації НСПУ

Літературні таланти Житомирщини - невід'ємна частина історії і культури нашого краю. Щедра поліська земля благословила на нелегкий шлях літературної творчості багатьох талановитих синів і дочок. В цій публікації ми хочемо розповісти про наших сучасників, людей, які живуть поряд із нами, які творять українську літературу сьогодні. Яскравими представниками когорти самобутніх письменників є звягельчани Анатолій Ключко та Ніна Талько-Петрук.

**Ніна Василівна Талько-
Петрук**

*Молюсь за тебе, Україно!
За день твій завтрашній
молюсь,
Молюсь за щастя свого
сина
І серцем зболеним горнусь
До твого серця, що зціляє,
Що силу і снагу дає.
Моя Вкраїнонько, я знаю:
Найбільше щастя – що ти
є!*

Ніна Василівна відома не лише на теренах Звягельщини, а й далеко за її межами. Адже вона член

Житомирської обласної організації Національної спілки письменників України. Саме завдяки цій жінці, яка так уболіває за долю рідного краю, відтворено, збережено й примножено прадавню українську духовну культурну спадщину Звягельського краю. Народилася поетка 11 лютого 1959 року в с. Курне Червоноармійського району. Її поетичне слово звучало у різних національно-патріотичних акціях, великолюдних зібраннях наприкінці 1989-го, на початку 90-х років.

Твори Ніни Талько-Петрук друкувалися в українській періодиці, вона брала участь у проєктах українського телебачення та радію.

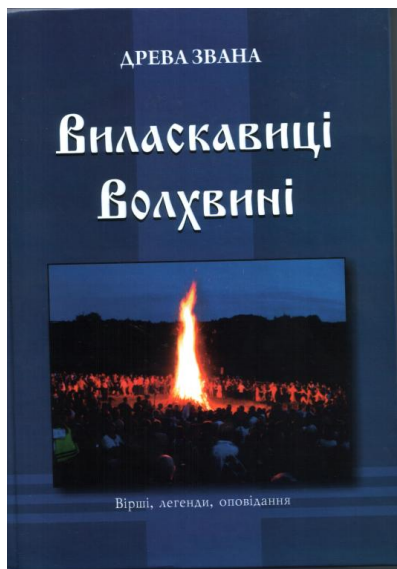
Усе життя працює в Новограді-Волинському методистом із фольклору в районному методичному центрі народної творчості.

Авторка низки самобутніх сценаріїв прадавніх свят Сонячного Кола. Її творчість виливається в поезію, легенди, молитви, заклинання та інше.

2002 року побачила світ перша книга Ніни Василівни «Барви Ордана», яка одразу здобула визнання і викликала великий інтерес у всіх поціновувачів поетичного слова. У цього видання широка читацька аудиторія, воно приваблює своєю оригінальністю, у ньому вражаюча широта охоплення життя та багато вимірність філософського осмислення, розмаїття барв та почуттів, постійна зміна настроїв і картин, свіжість думки й образів. Усе це простежується і в прозовому циклі, і в легендах, і в поезії. Це й історичні сторінки, і прадавні вірування нашого народу, язичницьке

свігосприйняття і християнство в умовах Українства. Чимало її віршів присвячені світлому образу та тернистому життю нашої землячки Лесі Українки. Вступну статтю «Дар одкровення Ніни Талько-Петрук» до книги «Барви Ордана» написав Валентин Грабовський. Сама назва говорить, що авторка цієї книги має дар посланий їй вищими силами і вона не може не поділитись своїм талантом з іншими, вона хоче щоб якомога більше людей дізнались тої таїни якою вона володіє.

У лютому 2014 року в творчому доробку відомої української поетеси з'явилася друга – «закодована» книга. Саме так письменниця охарактеризувала своє нове дітище: збірку віршів, легенд та оповідань «Виласкавиці Волхвині». Презентація книги відбулась у районній бібліотеці імені Лесі Українки. Презентувала своє дітище сама поетка. Навіть в авторстві закладено своєрідний код – книга побачила світ під псевдонімом Древа Звана. Її мета – бути невпізнаною. Хоча сама авторка пояснює це тим, що за час створення книги перейшла в інший вимір – вимір,

де саме Древа була родоначальницею древлянського роду. А Звана – то покликана. Тож у дослівному перекладі її авторське єство, вкладене в основу книги – деревлянка покликана. Ніна Талько-Петрук переконана, що цей псевдонім відповідає назві збірки, де «виласкавиці» (від слова «ласка», «власкавлувати», «бажати») – це не просто побажання, а виласкавлення гарної долі, виражене у філософській формі. «Волхвиня» - у своєму

значенні, то людина, яка відає. Саме за книгу «Виласкавиці Волхвині» у 2014 році Ніна Талько-Петрук стала лауреатом обласної премії імені Василя Земляка.

Про своє світосприйняття письменниця говорить: «Чим ближче наближаюся до сонця, тим прозорливішою стаю, тим ясніше бачу найсуттєвіше і найдорожче».

Ніна Василівна є активною учасницею різних масових заходів організованих Новоград-Волинською районною бібліотекою імені Лесі Українки. Проводила презентації обох своїх збірок: «Барви Орда» та «Виласкавиці Волхвині».

Сучасники про творчість Н.Талько –Петрук.

Книга Ніни Талько-Петрук «Барви Ордана» це, безперечно, помітне й радісне явище на терені сучасної української літератури. «Барви Ордана» засвідчують: в літературу прийшла Поетеса високих національно-патріотичних почуттів, прийшла зі своїм Словом – яскравим, свіжим, вогненным, жагучим, виразним. І кожне Слово Поетеси ніби пройшло крізь полум'я «слово горінь» (її новотвір!) – таке воно гаряче. А ще: в літературу прийшла велика Українка. Її Слово, сягаючи предковічних глибин, підносить забуте – святу нашу Рідну Українську Національну Віру! Отже, в літературу прийшла зріла Національна Поетеса яскравого таланту.

Сергій Плачинда, письменник, м. Київ.

Анатолій Олексійович Ключко

*У віршах – радощі і біль,
Палка любов і вдячність сина.
Дарую їх, як хліб і сіль,
Для тебе, ненько – Україно!*

Анатолій Олексійович Ключко народився 25 жовтня 1963 році у мальовничому поліському селі

Тернівка Новоград – Волинського району в родині агронома і вчительки.

Старенький вігряк, який стояв на краю села, напевно навів маленькому Олександрові поетичне сприйняття світу, а батьки розвивали поетичні здібності. Свій перший вірш він написав ще у другому класі. Вже з закоханністю вірші полилися ніжними, вірними птахами - лебедиками.

Відмінно закінчив сільську школу, два роки служив в інженерних військах.

У 1983 році пізньої осені одружився з дівчиною, котра була сенсом його життя. Незабаром народилися дівчинка та двоє хлопчиків.

Ти надія моя і кохання,
Мила мрія і щастя моє,
Моя квітка, голубко, бажання -
Все, що в світі найкращого є.

В 1990 році закінчив економічний факультет Київського університету імені Тараса Шевченка. Працював у селі Горбаша економістом та викладав політекономію в Ярунському технікумі землевпорядкування. На даний час – підприємницька діяльність. Має в Новограді – Волинському, де і проживає, книгарню з назвою «Обрій».

У 2012 році на Всеукраїнському літературно-мистецькому святі «Просто на Покрову», що проходило у Коростені, був визнаний переможцем конкурсу «Поетичний марафон».

У жовтні 2013 року став членом Національної спілки письменників України. До 50 - річчя ЖОО НСПУ Анатолій Олексійович написав вірш.

Рій

Поетично-прозовий рій
З ореолом медвяних мрій
У поліським краю гуде
І його сам Бджоляр веде.
Цьому вліпить за падь ляща,
З того зніме пихи кліща
Й запотиличник трутню дасть
Славний Пасічник - пан Михась!
Недаремні його труди,
Бо Поліссям течуть меди.

Нині Анатолій Олексійович Ключко— відомий у Новограді-Волинському поет. Він ледь не на кожен життєву ситуацію миттєво відшукує у пам'яті своїй ж римовані рядки. Звідки така любов до поезії, що стало визначальним у становленні як поета? На це запитання корисподенту газети «Звягель» відповідає він так: «Навіть не можу пояснити, що спонукало мене написати перший вірш. Мабуть, ностальгія, — зізнається поет. — Народився я у Тернівці Новоград-Волинського району. Тато отримав призначення на посаду голови колгоспу у селі Коритищі. Ми переїхали туди жити, але пам'ять про рідне село не давала спокою.

Мій батько теж пише вірші, тож він і став першим критиком. «Синку, каже, щось у тебе як віршик вийшов». А, можливо, любов до поезії я успадкував ще від діда — на жаль, репресованого у 1934 році, одразу після колективізації, який полюбляв говорити римами.

Але найбільший поштовх до самореалізації у творчості дала дружина, до речі, колишня однокласниця. Я їй зізнався у коханні ще у третьому класі. Запросив на святкування дня народження. Насмілився і навіть поцілував...

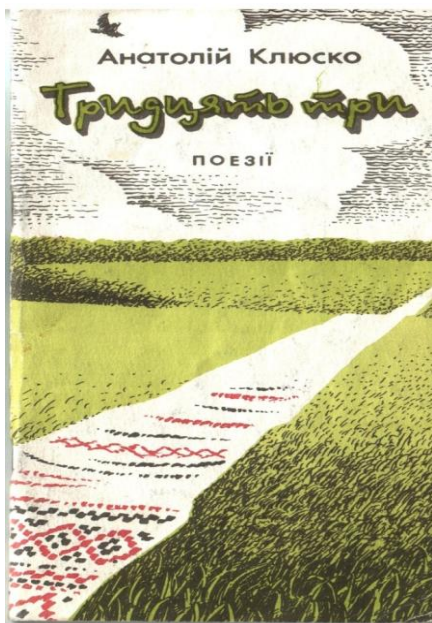
Коли був уже п'ятикласником, присвятив їй вірш: «Ти — надія моя і кохання. Мила мрія і щастя моє. Моя квітка, голубко, бажання — все, що в світі найкращого є»».

Велику роль у професійному становленні відігравав також вчитель - порадник, житомирський поет Валентин Грабовський.

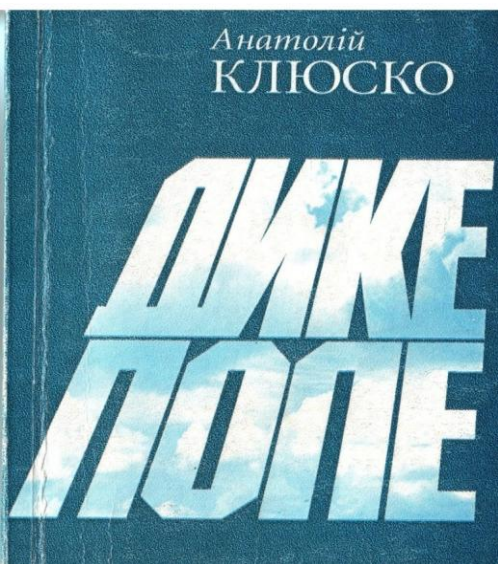
Здоровий гумор часто присутній у віршах Анатолія Олексійовича, часом — іронічний, що аж «крутить у носі», але завжди такий, що сягає глибин душі читача. Також у поезії місцевого автора вдосталь ліричності та філософії.

Творчий доробок поета - три збірки.

Перша, під назвою «Тридцять три», — у 1997 році.

Тридцять три роки, це вік, досягши якого, людина починає розмірковувати над сутністю буття, аналізувати прожиті роки, зроблене... Саме ці роздуми, подані у віршованій формі, складають першу збірку новоград – волинського поета.

Друга («Дике поле») — у 2001-му. Цю збірку Анатолія Ключко можна умовно поділити на такі чотири розділи:

- вірші про любов до рідного села Тернівки та до України в цілому, про їхню долю й недолю в минулому і тепер;
- краса поліської природи;
- філософські роздуми про життя і те, що становить його основу – кохання;
- гумор.

Обидві збірки наповнені ліричною поезією.

14

А от третя — боротьбою. Його надзвичайно сколихнули події Помаранчевої революції, що й знайшло своє відображення у збірці «Хроніка української революції», яка вийшла у 2005 році.

Нині готується четверта збірка.

Не один раз виступав Анатолій Ключко на різних заходах, які відбувалися в районній бібліотеці для дорослих імені Лесі Українки, присвячених поетам та письменникам землякам.

Дух чистої джерельної любові та творчості завжди витає у залі, і такі зустрічі з видатними людьми краю стали вже доброю традицією. Відвідувачі бібліотеки кожного разу супроводжували його виступи

бурхливими оплесками, щирим сміхом, схвальними вигуками. Анатолій Олексійович поєднує приємне з корисним — перебуває серед

книжок і примудряється якось з того захоплення жити. І це дуже повчально, бо поет є одним з тих, хто повинен захистити нашу солов'їну мову.

Рекомендаційний список літератури:

Тально-Петрук Н.В.

1. Древа Звана. Виласкавиці Волхвині: Вірші, легенди, оповідання/ Древа Звана. – Житомир: ФОП «Євенок О.О.», 2014. – 294с.
2. Тально-Петрук Н. Барви Ордана: Поезії/ Н.Тально-Петрук. – Новоград-Волинський: Лесин край, 2002. – 160с.
- * * * * *
3. Петрук Н. О, роде мій, ти воскресеш!: Вірші/ Н.Петрук// Лесин край. – 1992. – 25 березня.
4. Петрук Н. Лиш з Україною життям свічуть!: Вірш/ Н.Петрук// Лесин край. – 1992. – 4 липня.
5. Петрук Н. Єднаймося!: 3 нових віршів/ Н.Петрук// Лесин край. – 1993. – 30 січня.
6. Петрук Н. З вірою у весну України: 3 нових поезій/ Н.Петрук// Лесин край. – 1994. – 7 січня.
7. Петрук Н. Звягелю коханий: Вірш/ Н. Петрук// Лесин край//. – 1996. – 18 вересня.
8. Петрук Н. Мрія: 3 нових поезій/ Н.Петрук// Лесин край. – 1996. – 13 листопада.
9. Петрук Н. Вірю в твою славу, Україно!: Вірш/Н. Петрук// Лесин край. – 1996. – 30 листопада.
10. Петрук Н. Пам'яті батька Василя: Вірш/Н. Петрук // Лесин край. – 1998. – 11 березня.
11. Петрук Н. Таїна воскресіння: Вірші/ Н. Петрук // Лесин край. – 1998. – 18 квітня.
12. Петрук Н. Я буду невтомно країноньку славить: Вірш/ Н.Петрук// Лесин край. – 2000. – 23 серпня.
13. Петрук Н. Осене, не посміхайся так!.: 3 нових поезій/ Н. Петрук // Лесин край. – 2000. - 14 жовтня.
14. Тально-Петрук Н. Монолог у лоні бруньки: Вірш/ Н. Тально-Петрук // Лесин край. – 2003. – №5. - С.3.
15. Тально-Петрук Н. Вірші/ Н. Тально-Петрук // Нов.-Вол. новини. – 2003. – 6 березня.- С.7.
16. Тально-Петрук Н. Мелодія для осінньої миті: 3 нових поезій/ Н. Тально-Петрук // Лесин край. – 2003. – 20 вересня. – С.4.
17. Петрук Н. У дзеркалі завій: 3 нових поезій/ Н.Петрук//Лесин край. – 2004. – 11 березня. – С.8.
18. Тально-Петрук Н. Вірш: До 190-ї річнниці від дня народження Т.Г.Шевченка. – 2004. – 15 квітня. – С.8.
19. Тально-Петрук Н. Пісня-перемога: Легенда/ Н Тально-Петрук// Лесин край. - 2004. – 29 травня. – С.3.

- 20.Талько-Петрук Н. Визвольна пісня: Легенда/ Н. Талько-Петрук// Лесин край. – 2004. – 15 травня. – С.4.
- 21.Талько-Петрук Н. Заздрю: 3 нових поезій/ Н.Талько-Петрук // Лесин край. – 2004. – 4 верес. – С.3.
- 22.Талько-Петрук Н. Вірші: Літературно-мистецька сторінка/ Н.Талько-Петрук, А.Клюско, Б.Коханевич// Нов.-Вол. новини. – 2004. – 4 лист. – С.7.
- 23.Талько-Петрук Н. Плач: Вірш [Світлій пам'яті Валентина Грабовського]/ Н.Талько-Петрук// Лесин край. – 2005. – 3 лют. – С.6.
- 24.Петрук Н. На славу іменинниці: Ларисі Демчук на честь її з'яви на Земному Світі/ Н.Петрук// Лесин край. – 2005. – 12 берез. – С.6.
- 25.Талько-Петрук Н. У оці Рода: Про історію аматорського колективу с.Немильня, про людей-носіїв та зберігачів культурної спадщини// Лесин край. – 2006. – 14 січ. – С.3; 21 січ. – С.3.
- 26.Талько-Петрук Н. У сокорусі весни: [З циклу «У оці Рода»]/ Н.Талько-петрук// Лесин край. – 2006. – 22 квіт. – С.7. – (Витоки).
- 27.Талько-Петрук Н. Сповідь і молитва : Вірші/ Н.Талько-Петрук// Нов.-Вол. Новини. – 2010. – 4 листоп. – С.2.

* * * * *

- 28.Кругляк Г. Ми всі колись прийдем до Лесі [Про поетесу і громадського діяча Н.Талько-Петрук]/ Г.Кругляк// Звягель-інформ. – 1999. – 30 липня.
- 29.Петрук Н. Чого ми тут на цій землі [Вечір поезії присвячений Юрію Ковальському та Ніні Талько-Петрук]/ Н.Петрук// Лесин край. – 2001. – 21 грудень. – С.3.
- 30.Сергієнко Г. «Барви Ордана»[Про поетичну книжку Ніни Талько-Петрук]/ Г Сергієнко// Лесин край. – 2002. – 18 квітня. – С.1.
- 31.Кругляк Г. Не питай, скільки в мене імен.: Слово про першу книгу Ніни Талько-Петрук «Барви ордана»/ Г.Кругляк// Звягель-інформ. – 2002. – 3 травня. – С.4.
- 32.Городецька Д. Чому відома письменниця закодувала нову книгу?[Презентаці книги «Виласкавиці Волхвині» у Новоград-Волинській районній бібліотеці імені Лесі Українки]/ Д.Городецька// Час Полісся. – 2014. – 13 лютого. – С.2.
- 33.Яроменко Т. Слово на захист поетів[Презентаці книги «Виласкавиці Волхвині» у Новоград-Волинській районній бібліотеці імені Лесі Українки]/ Т.Яроменко// Нов.-Вол. новини. – 2014. – 14 лютого. – С.3.
- 34.Левицька І. Звягельчани мають «Виласкавиці Волхвині»[Презентація книги Ніни Талько-Петрук «Виласкавиці Волхвині» в Новоград-Волинській районній бібліотеці імені лесі Українки]/ І.Левицька// Лесин край. – 2014. – 27 лют.(№9). – С.12.

Клюско А.О.

1.Клюско А.О. Тридцять три: Поезії / А.О.Клюско, вступ.слово В.Грабовського. - Новоград-Волинський: Звягель-інформ,1997.- 80с. портр.

2.Клюско А.О. Дике поле: Поезії/ А.О.Клюско. –Житомир: «Полісся»,2001.- 84С.

3.Клюско А.О. Хроніка української революції: Помаранчева революція у віршах /А.О.Клюско. - Житомир: «Полісся»,2005.- 68с.

* * * * *

4.Сонет про класику сердець: [Вірші присвячені В.Висоцькому А.Клюско, А.Ничпальської] //Звягель-інформ.-1998.-30 січ.

5.Клюско А. І.Ф.Мамайчуку: Вірш/ А.О.Клюско // Лесин край.- 2002.-21 груд. - С.2.

6.Клюско А.Заплакана земля втирає сльози: Вірш/ А.О.Клюско // Нов.Вол. новини.-2005.-5 трав.-С.2.

7.Клюско А.Ти над поліським краєм десь: Вірш/ А.О.Клюско // Нов. Вол. новини.-2005.-29 груд.-С.8.

8.Клюско А. Поетичним рядком: Вірші/ А.О.Клюско // Лесин край.-2006.-2 лют. - С.7.

9.Клюско А.Філософія кохання: 3 нових поезій/ А.О.Клюско // Лесин край.- 2007.-29 бер. - С.6.

10.Клюско А. Нові поезії: Вірші/ А.О.Клюско // Час Полісся.- 2007.-14 серп.- №33. - С.9.

11.Клюско А.На станції «Вічність»: 3 нових поезій / А.О.Клюско // Лесин край.-2009. - 19 берез. - С.5.

* * * * *

12.Фом'юк О. Жага творення [Про поета А.Клюска]/ О. Фом'юк // Лесин край.-1998.- 28 жовт.

13.Подільська О.Нова книга земляка: [Про вихід у світ збірки А.Клюска «Хроніка української революції»] // Нов.Вол.новини.-2005.-24 лют.-С.2.

14.Петько Т.Поезія, народжена з любові:[Про презентацію третьої збірки А.Клюско «Хроніка української революції»] // Нов.Вол.новини.-2005.- 7 квіт.-С.7.

15.Трояновська О.Іде по життю з любов'ю: [Про матір та всю родину поета А.Клюско]/ О.Трояновська // Звягель- інформ.- 2008.- 22 лют. - С.17.

16.Наумець Л. Іде по життю з любов'ю: [Творчий вечір А.Клюска в чит. залі районної бібліотеки ім. Лесі Українки] / Л.Наумець// Звягель-інформ. - 2010. - 12 листоп.- С.11.

17.Остапчук Л. І припаду до слова серцем.: [Про творчість А.О.Клюско та його нові вірші] / Л.І.Остапчук// Лесин край.- 2010.- 9 груд.- С.12.

18.Брюханов О.«Хто ж, як не поети і письменники, захистить нашу солов'їну?»: [Про місцевого поета А.О.Клюска] / О.Брюханов// Звягель-інформ.-2012.-№45.-С.1-2.

19.Фом'юк О. Читайте, пізнавай, живіть прекрасним!...: [Про книжковий магазин господарем якого є Анатолій Клюско] / О. Фом'юк //Лесин край.- 2013.- 1 серп. (№31).- С.12.

20.Фом'юк О. І обвіяла душу блакить: [До п'ятидесятиріччя Анатолія Клюска] /О./ Фом'юк /Лесин край. - 2013.- 31 жовт.- (№44).- С.3.

21.Климчук Ю.Поет Анатолій Клюско відзначив 50-річчя та вступ у Спілку письменників України / Ю.Климчук // Звягель. - 2013.- 1 листоп.- (№44). - С.23.